

L'escàndol som nosaltres

«*Blasted*» de Sarah Kane ens traspasa perquè mostra la violència que portem dins

Foto: Felipe Mena

N'havia sentit el nom abans, però vaig descobrir de debò Sarah Kane (1971-1999) en un curs de dramaturgia a l'obrador de la Sala Beckett (<https://www.salabeckett.cat/>), impartit per Esteve Soler. Vaig saber llavors que era una autora maleïda, polèmica, truculenta. Vaig saber que s'havia suïcidat als vint-i-vuit anys i que se la considera -són paraules del dramaturg Edward Bond, un dels grans valedors de la Kane juntament amb Harold Pinter- "el primer cadàver del segle XXI". Vaig saber, també, que l'autora havia escrit obres cent per cent contemporànies en què batega, i molt, la tradició. Modernitat i classicisme s'enllacen per parlar de l'amor impossible i de la violència que tot ho toca i tot ho desfà.

És a dir: l'altre dia vaig arribar a la Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya (TNC) (<https://www.tnc.cat/>) ben conscient de què hi anava a veure. Però, sigui com sigui, em costa d'entendre la reacció del públic que s'alça i se'n va a mitja funció o que es resisteix a aplaudir al final de *Blasted* (*Rebentats*) (<https://www.tnc.cat/ca/blasted-rebentats>) . Perquè l'obra és dura, molt dura, però no més que la realitat que ens arriba en tot moment a través de les finestres mediàtiques. I sí, l'obra trenca amb el llenguatge naturalista, però ho fa quan ja en som dintre i aconseguix que no en perdem mai el fil. La posada en escena d'aquest muntatge dirigit per Alícia Gorina -el primer que es fa en català de la primera obra de Sarah Kane- em sembla prou aconseguida, i les interpretacions dels tres actors són indiscutiblement potents. Pere Arquillué està esplèndid, immens, en el paper d'un personatge odiós -un mascle alfa racista, misogin, homòfob,

cínic...- a qui acabes volent cuidar.

Seria immoral deixar d'escriure sobre la violència, opinava Sarah Kane. Seria, és clar, invisibilitzar l'arrel de tots els mals. Kane ens en serveix un plat doble: la violència de gènere en una habitació d'hotel de Leeds (que podria ser qualsevol hotel o qualsevol espai domèstic) i la guerra de Bòsnia (que podria ser qualsevol guerra de les que hi ha ara mateix al món). La dramaturga britànica veia una connexió evident entre una violació i un conflicte armat entre pobles: "Una és la llavor i l'altra és l'arbre".

Blasted es va estrenar el gener del 1995 a la sala petita del Royal Court Theatre i la crítica se la va carregar de forma pràcticament unànime. Sis anys després, es va reposar a la sala gran del Royal Court: els crítics van entonar un *mea culpa* retrospectiu i, aleshores, la van deixar pels núvols. *Blasted* s'estava convertint en un clàssic contemporani, i la recepció desigual de l'obra - que s'ha repetit en la seva estrena a Catalunya, tant al Temporada Alta (<http://www.temporada-alta.net/ca/programacio/735-blasted-rebentats.html>) com ara al TNC- ens retratava i ens retrata tant com l'obra mateixa: no ens disgusta tant el que passa com que ens ho mostrin, que ens obliguin a veure-ho. Enfrontar-nos a la violència que portem dins, als horrors de la violència a gran escala? Resulta més còmode girar la vista cap a una altra banda i seguir fent la nostra. "El que més m'escandalitza és que als mitjans sembla que els molesti més la representació de la violència que la violència en si mateixa", deia Sarah Kane.

L'escàndol no és el teatre, l'escàndol som nosaltres. I la salvació -si n'hi ha- ve de la mà d'obres com aquesta, encara que sortim del TNC amb l'estómac regirat.

Foto: Felipe Mena

Blasted (Rebentats) (<https://www.tnc.cat/ca/blasted-rebentats>)

Autora: Sarah Kane

Direcció: Ali?cia Gorina

Traducció: Albert Arribas

Intèrprets: Pere Arquillue?, Blai Juanet, Marta Osso?

A la sala petita del TNC fins l'11 de febrer del 2018.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=839vC6ubMio>

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XebvCGdCYbY>

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6GjKAtrh78g>